

Bilag 10

MOGENS GLISTRUP

Virum, den 20. januar 1984

Valget af mig til folketinget gælder for perioden 10. januar 1984 – 9. januar 1988.

Selv om folketinget skulle – efter at have godkendt mit valg – samtykke i, at jeg indsættes til fortsat afsoning, vil jeg i langt den største del af nævnte periode kunne passe mit folketingsarbejde som en fri mand.

Så længe dette ikke vil være tilfældet, kan jeg som folketingsmedlem lade min stedfortræder fungere.

Der er derfor ikke i det offentligt fremdragne nogen som helst grund til, at folketinget skal bringe sig i konflikt med Danmarks højeste domstol, vælgerne, ved at stemme mig ud af folketinget til trods for, at vælgerne har valgt mig ind den 10. januar 1984 – altså på et tidspunkt, hvor vælgerne har haft fuldt kendskab til, hvordan den danske højesteret bedømte sagen.

Der er selvsagt heller ikke tale om nogen desavouering af højesteret ved at lade mig forblive i folketinget. Højesteret har givet mig den straf, der var flertal for i højesteret. Hvis folketinget nu yderligere smider mig ud af folketinget, er det at føje en tillægsstraf til den af højesteret udmålte straf.

Om man er snedkersvend, professor eller straffefange gør efter nutidig opfattelse ikke et menneske hverken mere eller mindre værdifuldt eller mere eller mindre værdig.

Afgørende for, hvilke 179 som skal sidde i folketinget, må være, hvem der har vælgernes tillid udmålt på den måde, som valgloven nu engang fastslår. Vel at mærke når disse vælgere har stemt med fuldt kendskab til vedkommendes forhold.

Efter at vi i december 1983 har oplevet opbakningen fra titusinder af medborgere til leasingarrangementer og lignende foretagender, kan man – uanset hvordan man selv betragter skattetænkning – ikke med sandheden i behold påstå, at det, jeg er straffet for, skulle gøre mig uværdig »i almindeligt omdømme« til at forfægte i folketinget de synspunk-

ter, som findes hos de 3,6 pct. af befolkningen, som stemte på fremskridtspartiet. Og folketinget skulle jo meget gerne være et spejl af hele befolkningen, hvor nogle finder, at de selvsamme handlinger er værdighedsfortabende, som andre anser for at gøre vedkommende til i ganske særlig grad kvalificeret velegnet til at repræsentere den pågældendes interesser. Dilemmaets løsning er at give adgang til folketinget for såvel Loke som Thor efter den pluralistiske afgørelse, vælgerbefolkningen træffer på valgdagen. I denne sag er det skatteuenigheden, der er i focus – i andre kan det være faglige aktiviteter eller græsrodsinitiativer, som af domstolene findes strafbare, men som i andres omdømme er fortjenstfulde.

I øvrigt henviser jeg til, hvad fremskridtspartiet skrev i sit betækningsbidrag fra 28. juni 1983 og til mine indlæg i folketinget den 1. juli 1983.

Disse udtalelser samt nærværende brev bør efter min mening optrykkes som bilag til udvalgets betænkning.

Sagen angår som bekendt et tilfælde, hvor folketinget har kasseret et medlems valgbarhed, men hvor vælgerne derefter har nyvalgt vedkommende. Det er første gang, noget sådant overhovedet er forekommet i praksis, men tilfældet har været forudset af professor Anders Ølgaard i kronikken i Berlingske Tidende for 17. februar 1978. Jeg vedhæfter professorens bemærkninger om problemet. Skal man finde noget objektivt at løse sagen på, må det – i mangel af fortilfælde – selvsagt være den vebegrundede generelle opfattelse, som Ølgaard kommer frem til, nemlig at folketinget skal afholde sig fra at tilside-sætte vælgerens dom.

Med hensyn til proceduren erindrer jeg om følgende udtalelser (af Biltzing) på side 219 i tidsskriftet Juristen og Økonomen af 1977: